

Vyklizeno máme, začlo se bourat!

No a zatímco se Brnik o víkendu pustil do bouracích prací, já jsem krom jiných činností asistovala při vyklízení sutě a výborně si při tom hnula svíčkovou! Stačilo sedět na bobku, vzít jednu cihlu, otočit se a tadáááá - záda šly do stávky. Podařilo se mi je částečně rozchodit ale.... při transportu těch cihel následujících na mě musel být pohled pro bohy.

K převozům věcí těžkých a přetěžkých mám dva pomocníky. Jednak kárku dvoukoláček - takovej ten klasickej drátěnej, našli jsme ho v přístěnku. Ten si teda máknul, hošík. Převezla jsem na něm kde co, včetně přetěžkýho nábytku. Něco sama, něco ve dvou, kdy Brtnik držel balanc a já táhla jak soumar. Ne, že by byl tahle línej, ale kdyby se ten nábytek dal do pohybu, tak já bych ho nedokázala udržet, zato táhnout to na kárce dokážu, takže kde to šlo, dobrovolně jsem se zapřáhala. A druhý můj dokonalý pomocníček je takovej kříženec rudlíku a tašky. Má to kolečka a rám od pojízdný tašky a na tom držátku, kde bývá taška je přidělaná plošinka z dřeva. Výbornej pomocník, taky nezahálel, supr převáží fošny, dveře a pak i ty cihly.

Ty jsou docela poctivý a tím pádem těžký. A když je na nich ještě kus malty, tak abyste se úplně nestrhli, uvezete pouhý čtyři kousky. Fakt, nekecám. Jsou těžký. Teda pro moje záda určitě. Brtnik ten si naloží kolečko a jede, že jo. Jenže ten nemá čas, bourá. Takže k odvozu jsem se dobrovolně přihlásila já, nechci aby se strhnul, když bude dělat všechno sám. A tak jsem vždycky přeopatrně - aby záda neutrpěly další zářez a taky hlavně, aby mě Brtnik neviděl, páč by mi ten transport pak zarazil - naložila čtyři cihly a..... v takový zvláštní vám poloze alá Kačer Donald - jsem táhla svýho kámoše rudlíka přes zahradu k přístěnkům. Občas jsem si při cestě dala pauzičku a tý využili ohaříci, aby mě atakovali s nějakým krámem, kterej si vytáhli ze svý hračkárny. Hrozilo, že když si nedorvu ty záda při transportu cihel, dorazím je při přetahování se o cokoliv. ☐ . Ale jo, zatím fungujou ☐

No, a aby moje sobotní činnost nebyla tak jednotvárná ☐ , vrhla jsem se vždycky v mezičase do úklidu podzemních prostor. Tam je krom kotelny taky ještě prádelno-sušárna. Všechny věci - teda krom uhlí ☐ - už jsem vynosila v předchozích dnech a teď bylo zapotřebí prádelno-sušárnu vygruntovat. Aby tam po čase mohla být dočasně koupelna a posléze v delším časovým horizontu zase dočasná kuchyň.

Mno..... jako já se bojím pabouků. A bojím se jich hodně, to byste koukali jak hodně hlasitě se jich bojím ☹ ☹ . A teď jich na mě byla slušná přesila. Děs a hrůza, bez nadsázky. Ale! Přežili jsme všichni. Vždycky jsem si došla pro odborníka. Jindy bych ječela tak, že by obratem přišel, ešivá nejsem ve smrtelným nebezpečí, enemže tetkon nahoře mlátil s Otikama na uších do zdí a neslyšel ničehož. Takže jsem vždycky tak trochu v panice tak trochu vyvrátila dveře a ječela mezi futrama ☹ . Došel vždy rezignovaně dolů, já ho vedla od jednoho k druhému, aby je pochytil a vynosil ven. Vyhodit je okýnkem jsem rázně zakázala, páč by se okamžitě vrátili. Bože, bože, tohle je velký negativum života na vesnici. Pabouci. A tady jsou teda extra vypasení jedinci. Brrr.

Poté co skončil odsun všech jedinců jsem popadla hadry a jala se jima mávat. Výhoda tady je, že jak je to prádelna, jsou tam odtokový kanálky. Takže jsem mohla mávat nejen hadrama, ale taky hadicí, tudíž splachování byla hračka. Vycídila jsem to tam poctivě, všade lesk, jako blesk ☹ ☹ . Značně přeháním, páč ty prastarý kachlíky, se už několik stolení fakt nebejskaj. Ale, až se to vymaluje a na zem se v místnosti s vanou dá nějaký provizorní lino, bude to docela ucházející. Hlavní stejně bude, že se člověk bude mít kde umýt.